

hefðu allir flutt meðbræðrum sínum sama boðskapinn um Guð. Allir hefðu þeir boðað undirgefni við Guðs vilja og krafizt heilbrigðs, friðsamlegs og réttláts þjóðfélags; þ. e. þeir hefðu boðað **Islam**. Semetíska orðrótin (SLM), sem þetta orð er leitt af, geymir allar þessar merkingar.

Kona Múhammeds, trúnaðarvinir hans og ættlingjar, urðu fyrst til að trúa á hann. Síðan bættust fátækir og litilmagnar við. Yfirstéttin í Mekka reyndi að bæla hreyfinguna niður með hörku. Múhammed bauð þá fylgismönnum sínum að flýja til Abessyníu, sem var kristið land, en sjálfur leitaði hann hælís í bæ, sem hét Yahtrib eða Medína, en þar bjó margt Gyðinga. Flótti hans til Medína árið 622 gerðist á fyrsta ári tímatafs Múhammedsmanna. Í ár (1965) er árið 1384 eftir flóttann (Hegira) samkvæmt því tímatali.

Í Medína gerðist Múhammed veraldlegur leiðtogi (Imam) bæjarins um leið og hann var andlegur kennari þar. Bæði Kóraninn og athafnir og dæmi Múhammeds, sem er kallað Sunna, voru lög borgarinnar og með þeim var daglegu lífi þar stýrt. Innan skamms hafði fylgismönnum Múhammeds fjölgað, svo að hann gat snúið aftur til Mekka. Þótt hann réðist gegn skurðgoðadýrkun, lét hann hofið Al Ka'aba standa, en þar átti skurðgoðadýrkun sér stað: ástæðan var sú, að þetta hof var talið stofnsett af Abraham, en hann var meðal þeirra manna, sem Múhammed virti mest. Múhammed fyrirskipaði að eins, að goðmyndirnar í hofinu væru eyðilagðar. Múhammed taldi Abraham hafa verið Moslim, af því að hann hefði verið einn þeirra, sem fluttu hinn sanna boðskap um Guð. Al Ka'aba er helgidómur allra Múhammedsmanna enn þann dag í dag.

Þegar Múhammed dó, tók við af honum **Khalifa** (arabíska og þýðir eftirmaður) sem varð leiðtogi þjóðarinnar. Einn tók við af öðrum, en allir báru þeir sama titilinn. Þeir voru eftirmenn Múhammeds sem þjóðarleiðtogar og gerðu ekki fremur en hann kröfu til að vera taldir guðlegir eða dýrlingar. Þeir voru dauðlegir menn, eins og hann hafði verið, og þeim gat skjátlazt og orðið á mistök, þótt þeir leituðust við að uppfylla þær háu kröfur, sem hin helga bók gerði.

Múhammedsmenn trúðu því að boðskapurinn væri ætlaður öllum mönnum, og því reyndu þeir að boða trúna um allan heim. Á næstu öldum eftir andlát Múhammeds breiddist Islam um alla Arabíu, um Norður-Afríku, til Spánar, til Suðaustur-Evrópu og austur um Asíu allt til Filippseyja. Trúin bar með sér þann boðskap, sem Múhammed hafði vitrazt á Hirahæð og áður hafði verið opinberaður Jesú, Móse og Abraham: boðskapurinn um að Guð væri að eins einn, að allir menn væru jafnir og þá fremd, sem það væri mönnum að hafa öðlazzt vitneskju um þetta.

Hvernig rækja Muhammedsmenn trú sína?

Trúarskyldurnar, sem trúaðir Múhammedsmenn skyldu rækja, eru fimm. Sú fyrsta er að hafa yfir

trúarjátninguna, að enginn sé guð nema Guð og Múhammed sé sendiboði hans. Önnur er **Salah**, sem má þýða bænagerð. Þriðja er **Zakab**; þ. e. að gefa um 2½% eigna sinna á einu ári og hafa lokið því fyrir Ramadan-mánuð. Þessir peningar eru lagðir í sameiginlegan sjóð, sem er varið til styrktar fátækum, nauðstöddum og sjúkum, og féð má einnig nota til að byggja skóla, sjúkrahús eða til að grafa brunna. Daglöng fasta allan Ramadan-mánuð er fjórða boðorðið, og hið síðasta er að fara pilgrímsför til Mekka og hofs Abrahams einu sinni á æfinni, ef þess er nokkur kostur.

Hvernig biðjast Múhammedsmenn fyrir?

Þegar bænátíminn er kominn snúa allir sér í átt að Mekka, hvar sem þeir eru staddir, og biðjast fyrir. Þetta sameinar þær milljónir manna, sem bera fram bænir sínar samtímis í öllum heims hlutum. Hinir trúðu flytja **Al Fatiha** eða Upphafsbænina (kunn sem kjarni kóransins) og flytja aðra kafla úr kóraninum. Þeir krjúpa og snerta jörðina með enninu, og bænagerðinni lýkur með formfastri bæn, þar sem menn biðja Guð að blessa sig og þjóð sína „eins og Þú blessaðir Abraham og þjóð hans.“

Múhammedsmenn biðjast fyrir einir eða í hópum, nema á föstudögum, en þá á að biðja hádegisbænnirnar í opnum samkomustað, sem er kallaður **Masjid** á arabísku. (Orðið **moska** er dregið af því orði). Föstudagsbænagerðinni er stýrt af imam. Hver sem er getur orðið kjörinn til bænaforystu vegna yfirburða lærdóms eða vegna þess að hann er elztur viðstaddra. Prestar eru engir til í Islam. Í borg um þar sem mannlífið er fjölbreyttara, eru oft menn fastráðnir til að stýra bænagerðunum, en það leggur þeim engar sérstakar trúarskyldur á herðar eða gerir þá hærra setta en aðra.

Sá, sem kallar hina trúðu til bæna, kallast **Muazhzhin**, en það starf veitir heldur ekki neina sérstöðu. Sá, sem er raddmestur, er yfirleitt valinn til þess. Kallið til bæna hefst með orðunum **Allah Akbar** (Guð er mikill), orð, sem heyrast í öllum löndum Múhammedsmanna skömmu áður en einhver af fimm bænastundum dagsins hefst.

Vegna þess hve eingyðistrú Múhammedsmanna er afdráttarlaus, eru ekki leyfðar neinar myndir eða málverk í moskum. Og vegna þess að Islam boðar jafnrétti eru þar engin kórsæti eða pallar. Moskan verður að vera öllum opin. Einkamoskur geta ekki verið til í sama skilningi og einkakapellur. Samskot fara aldrei fram í moskum.

Konur geta beðið fyrir heima eða í moskum. Ekkert hindrar þær í að biðjast fyrir innan um karla, en yfirleitt gera þær bæn sína á sérstökum stöðum, sem eru þeim einum ætlaðir.

Á föstudögum er yfirleitt flutt ræða í moskunum um almenn mál. Ræðumaður stendur venjulega uppi á palli eða **Minbar**, sem nú er hafður til skrauts í flestum moskum. **Kibla** inni í öllum moskum bend-